

Lahko me zvežeš,
uidem ti iz rok,
sto oblik imam,
voda sem in oblak,
zemlja sem in drevo,
tišina sem in glas,
ptica sem in zrak,
korenina sem in sad.
Zmeraj isti,
zmeraj drugačen.

Ti pa me ne poznaš:
kolikokrat
sem ti že zgorel
pred očmi —
nenaden plamen.

NEZNANEC

Jože Udovič

Nenadoma
se nekaj zgane,
le glas te ure,
ki odhaja,
in vse je
spremenjeno.

Bil sem doma v tej sobi,
za lahnim dežjem
zastorov,
ležeč na slami
rumene luči,
tu, med stvarmi,
ki govorijo
znano narečje.

Samo odmev nečesa,
kar odhaja —
in že je vse drugače.

Vem, tam v daljavi
je hiša
s stenami iz mraka
in z okni
iz večernega neba.

Nekega večera
moram tja,
videti hočem,
kam se umika
neznanec v meni,
zakaj odhaja
in se spet vrača.

Hiša je v daljavi
s stenami iz mraka
in z okni
iz večernega neba.

Nekega večera
jo moram najti.